

Када је Дачић пре неколико дана оптужио неименованог функционера Социјалдемократске странке да је мрзитељ Србије, због тога што је наводно у институцијама ЕУ изнео истину о начину на који ова власт управља државом, он је само још једном подвукао да овај режим ставља знак једнакости између Александра Вучића и Србије.

Дачићева изјава је бруталан напад на демократију, враћање Србије у време фабриковања државних непријатеља, али и претња свима који се усуде да изнесу истину другачију од оне коју у императивном једноумљу диктира Вучић.

Само овде се не ради о Дачићу, јер у Вучићевој аутократској представи Дачићу је додељена само улога гласноговорника који изговара оно што је чак преферано компромитујуће и за његовог господара. Зато је свако ко ово буде издано као реакцију на Дачићеву изјаву, свесно игнорише чињеницу да је ово реакција на Вучићеву политику. Како би Вучић могао да настави да обмањује грађане о томе да он не шири говор мржње и не употребљава гебелсовску реторику, ако би лично изговарао оно што он налаже Дачићу да изговара уместо њега? Управо због тога он у ту сврху користи мученог в. д. премијера, који се ионако из петних жила труди да докаже да господару нико не може бити послушнији и оданији од њега. У настојању да га господар награди првим местом међу полтронима, Дачић је толико ушао у Вучићево биће да је сада већ тешко разазнати где тачно престаје Вучић, а где почиње Дачић.

Шта нам то у ствари поручује Вучићев режим кроз напад његовог личног полтрона на Социјалдемократску странку, којој се приписује мржња према Србији јер, тобоже, у институцијама Европске уније отворено критикује овдашњи аутократски поредак? Вучић

нам тиме заправо поручује да он није само председник државе, већ и сама држава. Само није баш маркетиншки мудро да то сам за себе каже, па уместо њега тај севернокорејски проглас шире разни "Дачићи". Битно је само да се одмах на почетку мандата јасно подвуче да је свако мишљење супротно његовом државна издаја и антидржавна политика.

Да је државна издаја у ЕУ исказати став супротан Вучићевом, без икаквог обзира на то што заставу те ЕУ и њених вредности званично и поносно истичемо као своју. Тако огољена и примитивна форма политичке деспотије свакако није усамљен случај у савременом свету, али сваки слободан човек у Србији има обавезу да се бори против опасног и наопаког управљања Србијом по моделу Кима Џонга.

Из тог основног постулата Вучићеве аутократије, по ком је он исто што и држава, проистичу све друге погубне последице начина на који он управља Србијом. И Савамала и незаконито лишавање слободе од стране људи у фантомкама, као и отимање и рушење приватне имовине у корист пријатеља и пословних партнера из иностранства. Укидање слободе медија. Наметање простачког укуса, било да се ради о Београду на води или о пинк фронтани.

Враћање тајкуна у срце државне и економске политике под димном завесом наводне борбе против тајкунизације. Преузимање служби безбедности од стране партијских послушника без икакве квалификације. Праћење и прислушкивање политичких противника. Слање батинаша и криминалаца на скуп опозиције да би се испровоцирао сукоб и насиље, а оптужила опозиција. Брутално дављење и понижававање протестаната и новинара током Вучићеве инаугурације. Енормно богаћење страначких олигарха и партијско преузимање свих финансијских и привредних потенцијала земље. Обмањивање грађана о невероватним економским постигнућима, када смо скоро по свим параметрима последњи на сиромашном Балкану. Константе претње сукобима до ивице ванредног стања у земљи и региону, које по правилу прати лажно, а привремено, смиривање ситуације и тобожња брига за мир и стабилност.

Рушење темеља српске демократије и независности свих невладиних државних институција, које су брана самовлашћу. Социјалдемократска странка је безброј пута указала на такво катастрофално стање у Србији, како домаћој, тако и међународној јавности, трпећи притом бруталне нападе режима, а неретко и оптужбе дела опозиције. Борба против ове и овакве власти, која подиже споменике лажи и насиљу и представља похвалу лудости, најважнији је задатак опозиције. Свако ко сматра да је борба за првог у опозицији испред те борбе, стоји на путу победи над овим аутократским режимом, које

нема без уједињене опозиције.

Наставићемо нашу борбу за успостављање нормалности у друштву, за демократске вредности и уједињење опозиције привржене тим вредностима. Наставићемо јер сваки слободан човек и пријатељ слободе има обавезу да се бори против аутократије, деспотије и насиља.

Наставићемо, јер само демократска Србија обезбеђује економски и свеукупни развој наше државе и грађана. Наставићемо и када они наставе да нам прете и да нас блате разарајући притом све добро што смо учинили и изградиле у овом друштву, само да би себе приказали значајнијим и бољим него што јесу. А јесу носиоци политике насиља, патолошког обмањивања грађана и мржње према свему што не личи на њих такве какви јесу. Наставићемо и онда када поједине европске бирократе зарад своје мале каријере и великих привилегија намерно прећуткују очигледни слом европских вредности у Србији, само да се ни по коју цену не би пореметила кооперативност и сервилност српског режима на теми Косова. Наставићемо јер су нам таква уверења од када смо почели да се бавимо политиком и јер их никада нисмо мењали.

(Данас)